

A/A: 724223
Εντυπο: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ
Ημ/νία: 08/06/1999
Σελίδα: 44,45

Πού βρίσκεται το θέατρο για παιδιά στην Ελλάδα;

Της ΣΩΤΗΡΙΑΣ MATZIPH

Ο πως κάθε γκετοποιημένος κόσμος, το θέατρο για παιδιά ασκεί τη γοητεία που έχουν για κάποιους τα ξεχασμένα και ανεπίκαιρα είδη. Το παιδικό θέατρο είναι η νεκρή ζώνη του θεάματος που δεν πληρώνει και δεν αναδεικνύει. Το κράτος το επιχορηγεί φειδωλότατα, εντάσσοντας τον πολιτισμό των παιδιών στις πλέον αδιάφορες και υποδεέστερης σημασίας υποχρεώσεις του, η κριτική το επισκέπτεται σπάνια και οι γονείς βλαστημώντας. Προβλήματα που ισχύουν ως ένα βαθμό και στην περίφημη πρωτοπόρα Ευρώπη.

Στις παιδικές σκηνές βρίσκουν από παράδοση καταφύγιο οι πικραμένοι του πάγκου, και αυτοί μεταβατικά. Ανεργοί ηθοποιοί, υποαπασχολημένοι συγγραφείς, ξέμπαρκοι σκηνοθέτες «θάβονται» εδώ για λίγο μέχρι να βρεθεί η γέφυρα για τη «μεγάλη» σκηνή. Εφόσον η πολιτεία, οι καλλιτέχνες, ο Τύπος, οι γονείς έχουν σοβαρότερες δουλειές να κάνουν, με τη σειρά τους και τα παιδιά προτιμούν τον Ράμπο από μια κακότεχνη παράσταση με κουνελάκια. Αλλωστε ήδη ο κόσμος τους σήμερα και ο τρόπος σύλληψής του ξεπερνά τα απλοϊκά παραμύθια της Σταχτοπούτας και της Κοκκινόσκουφίτσας. Και είναι κατόρθωμα να διεισδύσει κανείς στις οπτικές συνήθειες των παιδιών που έχουν μεγαλώσει με την τηλεόραση.

Μολοντούτο, στις δυτικές κοινωνίες και στην Ελλάδα, τα τελευταία χρόνια, διαφαίνεται η συνειδητοποίηση ότι η ζωντανή παιδική ψυχαγωγία χρήζει αναβάθμισης περισσότερο από ποτέ, ως αντίβαρο στο στείο συνθετικό πολιτισμό της ηλεκτρονικής τεχνολογίας που έχει κατακλύσει τη ζωή μας. Στην εποχή της καλωδιακής τηλεόρασης με τα πολυάριθμα προγράμματα, του βίντεο, των ηλεκτρονικών παιχνιδιών και των υπολογιστών, του Ίντερνετ, της πρώιμης αντισύλληψης και του άγχους της σχολικής αποδοτικότητας, τα περιθώρια για μύθο και ποίηση έχουν στενέψει ανησυχητικά. Το ζωντανό θέατρο, όπου ζωντανοί άνθρωποι παρασταίνουν μπροστά σε ζωντανούς ανθρώπους, αναδεικνύεται στη μοναξιά της «παγκοσμιοποίησης» ο μόνος τρόπος για να διασώσουμε την ουσία του πολιτισμού μας, την ανθρώπινη συμπαρουσία.

Οι 3-4 καλές έως εξαιρετικές παιδικές παραστάσεις από τις 8 που επισκέφθηκα φέτος ανάμεσα στις 40 της Αθήνας, δείχνουν πως κάτι βασικό αλλάζει στον κόσμο του θεάτρου για παιδιά, έστω σε περιορισμένη κλίμακα. Η παλιά εντύπωση σκουπιδότοπου (φιλοδοξίας, χρημάτων, χρόνου) και παιδαριώδους σαχλαμάρας που παρίστανε την παιδική αναψυχή, έχει υποχωρήσει. Ακόμα και οι μέτριες παραστάσεις που είδα προβάλλουν σήμερα μια αντίσταση στον ερασιτεχνισμό, την κακογουστιά, τα αποβλακωτικά σουρτα-φέρτα, στίγμα των παιδικών σκηνών μας με ελάχιστες εξαιρέσεις.

Οι μεμονωμένες νύξεις αναζωογόνησης οφείλονται όχι στην αύξηση της κρατικής μέριμνας (περισσότερες επιδοτούμενες σκηνές, μεγαλύτερα κονδύλια) καθώς τα νούμερα παραμένουν ακίνητα (ξανά 6-10 από τους 12-15 αιτούντες θιάσους έλαβαν φέτος από 5-10 εκατομμύρια έκαστος), όσο στην αυξημένη παρουσία ικανών εμψυχωτών ταμένων στο συγκεκριμένο θεατρικό είδος. Γι' αυτούς το παιδικό θέατρο έχει τη βαρύτητα του αυτοσκοπού. Αυτή είναι εδώ και χρόνια η

περίπτωση της Ξένιας Καλογεροπούλου, στην οποία το ελληνικό θέατρο για παιδιά χρωστά τη χειραφέτησή του, της Κάρμεν Ρουγγέρη, υπεύθυνης της Παιδικής Σκηνής του Εθνικού Θεάτρου από το 1995, της Άννας Γεραλή, σκηνοθέτιδας, σε μια πρώτη γνωριμία μας στο Θέατρο Κνωσσός, και μερικών ακόμη. Επιπλέον, μια ευφυής γενιά νέων ηθοποιών, σωματικά και φωνητικά εκπαιδευμένων, νέων σκηνοθετών με μεράκι, σκηνογράφων που με λίγα χρήματα μπορούν να κατασκευάσουν μικρές οπτικές γιορτές, μουσικών, κειμενογράφων, η οποία ακόμα και αν βλέπει το παιδικό θέατρο σαν λύση παροδική, το υπηρετεί με σοβαρότητα και οίστρο.

Παράλληλα με τον αυξημένο επαγγελματισμό, το μπρίο και την βελτιωμένη αισθητική, το υπόλοιπο τοπίο έχει ακόμη τις αδυναμίες της απλοϊκότητας, της συμβατικότητας και της θεματικής ένδειας. Οι παραστάσεις έχουν περιορισμένη παιδαγωγική αξία και ψυχαγωγική χάρη. Δεν δείχνουν να παίρνουν αρκούντως σοβαρά τα παιδιά. Πρόκειται για αξιοπρεπώς ανεκτά 90λεπτα «για παιδιά» και μια δοκιμασία για τους μεγάλους. Κακό σημάδι. Γιατί όπως είπε και ο κ. Λούντβιχ, ιδρυτής του φημισμένου Grips, «οι κανόνες του καλού θεάτρου είναι ίδιοι για όλες τις ηλικίες».

Ανοιχτό παραμένει επίσης το σοβαρό πρόβλημα των θεμάτων, καθρέφτης της επινοητικότητας και της ευφυΐας των οργανωτών. Στις περισσότερες περιπτώσεις έχουμε υπηρεσίες της ψυχαγωγικής ανακύκλωσης. Οι ιστορίες είναι εικονογραφήσεις χιλιομασημένων παραμυθιών γνωστών από βιβλία, βίντεο, κασέτες και το σινεμά. Σίγουρα έχει τη χάρη του να γνωρίζει το παιδί την ιστορία.

Αλλά ευτυχώς το θέατρο δεν είναι μόνο αυτό. Ανάμεσα στις Κοκκινοσκουφίτσες, τους Μόγληδες και τις Αλίκες, με αγγλίσια σκεφτόμουν ένα παραμύθι που δεν υπάρχει. Μια υπόσχεση ανίχνευσης της ανθρωπίνης περιπέτειας με έναν πιο εφευρετικό τρόπο. Κάτι σαν «Δεν - ήταν - μια - φορά - κι έναν - καιρό»... Σκέψη σχεδόν αλύτρωτη.

Στην Πατησίων

Για την επέτειο των 20 χρόνων του το Θέατρο Κνωσσός εγκαινιάζει φέτος την παιδική σκηνή του σε δική του παραγωγή. Η παράσταση που είδα, χωμένη σ' έναν από τους άβολους στενούς μονόδρομους της Πατησίων, σε μια μάλλον άχαρη αίθουσα, ήταν ένα κόσμημα της θεατρικής τέχνης. Ο καλογραμμένος Πρίγκιπας της Γομολάστιχας της Υβόννης Μεταξάκη στηρίζεται στη νόστιμη ιδέα ενός ημιτελή ήρωα, ο οποίος αναζητώντας την ταυτότητά του, το βαθύτερο νόημα της ζωής ίσως, μας ταξιδεύει μέσα από οικεία παραμύθια του κόσμου: Κοντορεβυθούλη, Παπουτσωμένο Γάτο, Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων, κ.λπ., αμφισβητώντας με χιούμορ και τρυφερότητα τους κλασικούς μας ήρωες και ρίχνοντας μια ματιά στο φρικώδες μέλλον ενός διαστημικού κόσμου χωρίς βιβλία, όνειρα, ψυχή.

Η λιτή και ευφυής παράσταση σε σκηνοθεσία Άννας Γεραλή, απευθυνόταν, κατά το πρόγραμμα, σε παιδιά 7-12 χρόνων, όμως ήταν φανερό ότι τόσο τα τριχρονα όσο και οι γονείς διασκέδαζαν πολύ. Αυτό που βλέπαμε δεν ήταν σύνηθες παιδαγωγικό θέατρο όπου 1+1 κάνουν πάντα δύο. Επί μιάμιση ώρα δοκιμάζεται ένα θέατρο της φαντασίας, με μουσική, λόγο, κίνηση, χωρίς υποψία τσαπατσουλιάς. Καλόγουστα, ακριβά(!) κοστούμια (Λ. Κούση), ερμηνείες με μέτρο και χάρη (Ε. Καρυάτη, Π. Κότσιρα, Δ. Θεοδώρου, Β. Κτενάς, Μ. Μακρή), όμορφη κίνηση (Ν. Καλεθριανού) και όμορφη μουσική (Β. Δερτιλής). Είθε το εξαιρετικό αυτό ξεκίνημα στο Κνωσσός να έχει άξια συνέχεια.

Κυριολεκτικά ξέχειλη από παιδιά κάθε ηλικίας ήταν η σκηνή Κατίνα Παξινού του Εθνικού Θεάτρου. Το ότι η ψυχή των γεγονότων εκεί είναι η Κάρμεν Ρουγγέρη είναι ορατό από την είσοδο. Ταξιδέτρια, εισηγήτρια στο παιδικό παιχνίδι,

σκηνοθέτης της παράστασης, δεν λείπει στιγμή από την αίθουσα, ούτε από το φουαγιέ στο διάλειμμα. Πανταχού παρούσα, είναι η απόδειξη της προσωπικής συμμετοχής στην επιτυχία τέτοιων εγχειρημάτων. Φυσικά η σύμπραξη των ευκολιών μιας μεγάλης κρατικής σκηνής (πολυπρόσωπος θίασος, ευχέρεια δαπανηρών σκηνικών και κοστούμιών) είναι μέρος της αίγλης του αποτελέσματος.

Ομως το μυστικό του είναι ηθοποιοί που σέβονται και γλεντούν αυτό που κάνουν (Ε. Μουταφτζή, Ε. Καρακάση, Δ. Αδάμης, Δ. Κωτσάρης, Σ. Κοσμίδης, Ε. Γκότσης, Α. Κομπόγιωργας, Γ. Λούκα, Α. Δαύλου κ.ά.), άρτιες ευφάνταστες συνεργασίες στα σκηνικά (Φ. Παπαγεωργίου), τα κοστούμια (Κ. Κοπανίτσα), τη χορογραφία (Π. Γαλλίας), τη μουσική (Γ. Μακρίδης). Η μουσική ειδικά είναι η πόρτα του παιδιού στο θέατρο, ιδιαίτερα σε μια εποχή που δυσπιστεί στη γλώσσα, αποφεύγει την πραγματικότητα και είναι αμήχανη με τα συναισθήματα.

Μουσική, λοιπόν, τραγούδι, κίνηση χρώμα -ό,τι θέλουν τα παιδιά- διακινούνται με καλαισθησία και νοημοσύνη από την κ. Ρουγγέρη και συγκροτούνται από τον ιστό μιας αφήγησης με χιούμορ και έκπληξη: Η αγάπη και τα τρία πορτοκάλια του Κάρλο Γκότζι, σε διασκευή της Βασιλικής Σαλούρου - Τρόβα.

Η επόμενη Κυριακή μας βρίσκει στο Γκάζι, στη νέα στέγη του Χοροθεάτρου Ροές. Ενας πρωτόγονος χώρος, σαν εγκαταλειμμένο χάνι, εντελώς αμακιγιάριστος με σκονισμένες κολόνες, βαρέλια, μπλε κόλλες στα παράθυρα για συσκότιση, σκαλωσιές, μερικοί προβολείς. Η βουή του μύθου, βασισμένη σε ένα σκυριανό παραμύθι, είναι μια λαϊκή οδύσσεια σε μουσική Ν. Ξυδάκη και στίχους Θ. Γκόνη, χορογραφία - σκηνοθεσία Σ. Σπυράτου. Η αφήγηση σωμάτων με αναφορές στην ελληνική παράδοση και κυρίως στις τεχνικές του σύγχρονου χορού, δεν μου φάνηκε, ωστόσο, να ευτύχησε σαν θέαμα για παιδιά.

Τα παιδιά τα οποία θέλουν ένα εμφανές στόρι και μια τάξη σε αυτό που βλέπουν, αφού εξαντλήθηκε η περιέργειά τους για το τι μπορεί να κάνει το σώμα, δεν κατανοούσαν τόση κίνηση «για το τίποτε», χωρίς «λογική». Τους ήταν δύσκολο να συλλάβουν τα αφαιρετικά τραγούδια και την ποιητική κι εν μέρει αγριευτική πλοκή, όπου ένα μικρό αγόρι έπειτα από πολλές περιπέτειες συναντά τη μάνα του στον Κάτω Κόσμο. Ενας ελκυστικός αφηγητής - τραγουδιστής (Θ. Παπαγαβριήλ) και 6 ικανοί χορευτές (Θ. Γιαννακόπουλος, Ε. Κουρκούλη, Α. Γαροφάλλου, Ε. Καρανάσου, Ν. Παπαμιχαήλ, Ρ.Κ. Λαχλάλι) δεν μπόρεσαν να αποτρέψουν το φόβο μπροστά στην «αταξία» και το ασύνηθες των δρώμενων, και τελικά την πλήξη.

Στον Πειραιά

Καθισμένη στην αίθουσα του Δημοτικού Θεάτρου του Πειραιά, γύρω μου μικρά κεφαλάκια κι εγώ αισθάνομαι σαν στα ταξίδια του Γκιούλιβερ. Μετά το περσινό Ονειρο ηλεκτρονικής νύχτας, Τα καινούργια ρούχα του βασιλιά είναι η δεύτερη πρόταση για τους μικρούς Πειραιώτες της νεοσύστατης Πειραιϊκής Σκηνής, μέρος της Παιδικής Αυλαίας του Γ. Καλατζόπουλου, επιχορηγούμενη λιτά από το υπουργείο Πολιτισμού.

Ο Πειραιάς θυμίζει περιφέρεια στη θεατρική ένδειά του. Ολα συμβαίνουν δίπλα στην Αθήνα. Έχει ανάγκη κάθε ποιοτικής προσπάθειας. Οι οικογένειες με τα γελαστά παιδάκια έδειχναν ότι χρειάζονται το ζωντανό θέαμα το πρωί της Κυριακής τους, αντί της τηλεοπτικής αποχαύνωσης. Η νοικοκυρεμένη παράσταση ήταν ένα συμπαθητικό διάλειμμα γι' αυτές τις ώρες της κυριακάτικης αμηχανίας. Από τις ερμηνείες (Ν. Νικολαΐδης, Π. Μπαταγιάς, Δ. Μαλανδρενιώτη, Λ. Παναγιωτοπούλου, Α. Ιακωβίδου, Γ. Τσικής), το τραγούδι (Λ. Κηληδόνης), δεν έλειπε η χάρη. Η σκηνοθεσία ήταν σβέλτη (Γ. Τζικής), η διασκευή (Γ. Καλατζόπουλος) απλή, με δημοκρατικά μηνύματα. Ομως όλο το θέαμα απέπνεε συμβατικότητα και εικαστική άπνοια, απόρροια σφιχτών οικονομικών αλλά και καθισμένης φαντασίας. Το

κέρδος ήταν ο επαγγελματισμός και το κέφι των ηθοποιών. Μήπως πρέπει ο Δήμος του Πειραιά να δώσει ένα χέρι στους ονειροπόλους της θεατρικής αποκέντρωσης;

Ο Δήμος της Καλλιθέας, μέσω της δημοτικής επιχείρησής του για τα πολιτιστικά, έκανε το καθήκον του μέχρι τώρα. Η φροντισμένη συντήρηση ενός Θεάτρου Νέων στο Δημοτικό Θέατρό του από το 1997, ο φιλόδοξος ρεπερτοριακός προσανατολισμός της ομάδας, οι δύο παραγωγές επιπέδου που είδα πέρυσι (Παραμυθιάδα) και Η Αλίκη στη χώρα των θαυμάτων φέτος, σε σκηνοθεσία Δημήτρη Σεϊτάνη (μεγάλος αριθμός ηθοποιών, πολυάριθμα κοστούμεια, πολλαπλά τεχνικά βοηθήματα), δηλώνουν όχι μόνο σοβαρότητα των συντελεστών, αλλά και οικονομική υποστήριξη πέραν της πενιχρής συνδρομής του υπουργείου Πολιτισμού. Όμως η προγραμματική σύμβαση έληξε και τα σχέδια είναι μετέωρα. Η συνοικία της Καλλιθέας, και όχι μόνο, χρειάζεται τη συνέχιση του καλού αυτού ξεκινήματος.

Πάντα αναρωτιόμουν πόσο κατάλληλο για μικρότερα παιδιά είναι το παραμύθι της Αλίκης. Ο χρόνος, π.χ., δεν είναι αντικείμενο για να τον χάνουμε - ποιο παιδί το συλλαμβάνει αυτό; Οι αμοντάριστες φιλοδοξίες αυτής της παράστασης κάνουν τις τρομακτικές ονειροπολήσεις της ηρώιδας του Λιούις Κάρολ ακόμη λιγότερο κατανοητές. Ένα κολάζ από διαφάνειες, βίντεο, πολύχρωμα μεγενθυντικά screens, ανέλαβε να αναπαραστήσει το όνειρο, το θαύμα. Όμως η πολυπραγμοσύνη καταδιώκει τη μαγεία.

Κι εδώ ο ξύλινος σουρεαλισμός της αφήγησης, η συγκεχυμένη διασκευή με τις πολλές προσθήκες (Δ. Σεϊτάνης) κάνουν τα ήδη δύσληπτα λογοπαίγνια του συγγραφέα κουραστικά. Η φειδωλή χρήση χορού και τραγουδιών και η μονότονη τσιριχτή φωνή της νεαρής πρωταγωνίστριας (Μ. Αμοργιανού) δεν βοηθούν τα πράγματα. Πολύ θετικά στοιχεία του εγχειρήματος είναι οι υπόλοιπες έκτακτες ερμηνείες (Α. Τσαμπαλίκας, Ε. Ψαλτίδου. Θ. Ανδρούτσου, Δ. Δεγαϊτής, Χ. Σαμπουντζής κ.ά.), τα ωραιότατα κοστούμεια (Α. Αγγελή) και η συνολική οπτική φινέτσα του.

Τα παιδιά απαιτούν την ατέλεια απατηλή αυταπάτη. Θέλουν να εξαπατηθούν. Όμως ολικά, όχι με προχειρότητες. Η ιστορία της Κοκκινোসκουφίτσας στο Θέατρο Αυλωνίτη, αυτοχρηματοδοτούμενη παραγωγή του Λαϊκού Θεάτρου Πειραιά, θέλησε να είναι και παραμύθι με τις μαγικές του ιδιότητες και διαφωτιστικός οδηγός που εξηγεί στα παιδιά ότι «οι λύκοι δεν μιλούν και δεν τρώνε παιδιά και γιαγιάδες». Αποτέλεσμα να μην είναι τίποτε από τα δύο. Και αυτό που λείπει είναι το παραμύθι. Τα παιδιά μάταια αδημονούσαν για το «ψέμα», τον λύκο και την ανυποψίαστη Κοκκινোসκουφίτσα. Αντ' αυτού, μια όχι έξυπνη «εκσυγχρονιστική» διασκευή και ένα θέαμα με λίγο τραγούδι και χορό και πολύ λόγο, χωρίς φαντασία, που διεκπεραιώνει χρόνο και στόρι. Φυσικά τα παιδιά γρήγορα χάνουν το ενδιαφέρον τους και ούτε οι ζωηρές ερμηνείες (Γ. Κόκκινος, Λ. Καναρέλη, Ε. Τριανταφύλλου, Η. Νάκος) βοηθούν πια τότε.

Η ιστορική ΠΟΡΤΑ

Αφησα για το τέλος την περίπτωση της Μικρής και από αυτήν την άνοιξη της Μισάνοιχτης Πόρτας για εφήβους. Η Πόρτα έφερε το παιδικό θέατρο στο ύψος και τις απαιτήσεις του θεάτρου για μεγάλους. Εδώσε το παράδειγμα πριν από 21 χρόνια και σήμερα αποτελεί ένα φαινόμενο της ποιοτικής συνέχειας, την οποία το κράτος αντιλήφθηκε και στηρίζει πιο απλόχερα για τα μέτρα του. Η φετινή παράσταση, Μια ιστορία με ιστορίες του Τζιάνι Ροντάρι, σε σκηνοθεσία Θωμά Μοσχόπουλου, είναι θεατροποιημένες ιδέες παιδιών. Θεατρικά γόνιμη και παιδαγωγικά χρήσιμη ιδέα. Και πρωτότυπη μέσα στη φτώχεια παιδικών θεμάτων.

Ένα διανοητικά απαιτητικό υλικό, με ερευνητικές και αυτοσχεδιαστικές διαθέσεις

γύρω από το ταξίδι της ενηλικίωσης. Το αισθητικό επίπεδο υψηλό, οι ερμηνείες πολύ καλές (Β. Χαραλαμπίδης, Σ. Πάτσικας, Μ. Σκαφτούρα, Κ. Δαμάκης, Ε. Λασκαρίδης, Γ. Γκάτζιος, Χ. Πολυμενάκος) πάνω στα αρχέτυπα της Κομέντρια ντελ Αρτε (μουσική Ν. Κυπουργού). Ωστόσο οι ιστορίες δεν είχαν τον προσδοκώμενο μαγνητισμό. Τα παιδιά παρακολουθούσαν προσεκτικά, ενίοτε συμμετείχαν στα δρώμενα, όπως ο χορός στην αρχαία τραγωδία, προειδοποιώντας, δίνοντας συμβουλές, αλλά το παραμύθι δεν άναψε. Ίσως έφταιγε η εγκεφαλικότητα στην ανακύκλωση: αυθόρμητη παιδική έκφραση -ενήλικη συγγραφική παρέμβαση- επιστροφή στους αποδέκτες. Ίσως η αφέλεια των μοτίβων («Ο άνθρωπος που δεν υπάρχει...» - ο Θεός) και το γεγονός ότι οι πολλές μικρές ιστορίες δεν επιτρέπουν τη δραματική ροή, την ολοκλήρωση.

Τη μαγεία που εθισμένοι αποζητήσαμε στη Μικρή Πόρτα τη βρήκαμε στη Μισάνοιχτη. Το Παραμύθι για δύο του Αγγλου Φίλιπ Ρίντλεϊ (μετάφραση Ξ. Καλογεροπούλου) είναι ένα γλυκόπικρο ρομάντζο γύρω από την εφηβεία, το χάσμα γενεών, τη συναισθηματική εξάρτηση, τη μοναξιά. Αυτά δεν μεταφέρονται απλώς με κείμενο, χρειάζονται οι ανάλογες εικόνες. Μερικά ηλεκτρικά λαμπάκια και πολλά κεριά περιστοιχίζουν τους δύο έφηβους που συναντιούνται τυχαία σε μια αποθήκη, νύχτα με φακό. Είναι μόνοι, χωρίς φίλους. «Ψάχνονται» στο σκοτάδι. Η παράσταση έχει γοητεία, χιούμορ, ζεστασιά. Ο Θωμάς Μοσχόπουλος, οι δύο έξοχοι νεαροί ηθοποιοί (Β. Χατζηνικολάου, Δ. Κούρτη), η Ε. Παπαγεωργακοπούλου και η Κ. Μπρέισγουελ στα σκηνικά και τα κοστούμια, έφτιαξαν κάτι σαν θαύμα στον παλαβωμένο από την τεχνολογία κόσμο μας. Ποιος είπε ότι είναι απώλεια γοήτρου να κάνει κανείς θέατρο για παιδιά;

Το παιδικό θέατρο όπως και το θέατρο για ενήλικους, πρέπει στο μέλλον να αποδείξει την αξία του. Δεν φτάνει πια να ανοίγει η αυλία κάθε πρωί. Ένα θέατρο που παίζει στο κενό, μόνο του, μπροστά σε παιδιά που πλήττουν, δεν έχει λόγο ύπαρξης. Έτσι, ψυχαγωγία προσφέρει καλύτερη και φθηνότερη η τηλεόραση.

Λεζάντες:

- Μικρή Πόρτα. Μια ιστορία με ιστορίες
- Παραμύθι για Δύο στην «Μισάνοιχτη Πόρτα»
- Εθνικό Θέατρο: Η αγάπη και τα τρία πορτοκάλια
- Θ. Κνωσσός. Ο Πρίγκιπας της Γομολάστιχας

Πηγή: ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ